

Sędzia SR Krzysztof Dembowski

Sąd Rejonowy w Nisku

Metodyka rozpoznawania spraw w przedmiocie wydania wyroku łącznego

MATERIAŁY SZKOLENIOWE DLA SĘDZIÓW

WSTĘP

Praktyka sądowa Sądu Rejonowego w Nisku i Sądu Rejonowego w Stalowej Woli co jakiś czas wskazuje na znaczący wpływ wniosków o wydanie wyroku łącznego, przy czym nie wszystkie wnioski składane przez skazanych są zasadne. Część skazanych powołuje się wprawdzie na art. 85 kk i art. 86 kk, a nawet obszernie cytuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, ale bez należytego i właściwego odniesienia treści wskazanych przepisów i powoływanych orzeczeń do realiów własnej sprawy. Skutkuje to umorzeniem postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego po myśli art. 572 kpk. Część wniosków jest jednak zasadna, choćby częściowo, co powoduje skierowanie sprawy na rozprawę w przedmiocie wydania wyroku łącznego (art. 573 § 1 kpk).

Wydanie wyroku łącznego dla sędziego karnisty z długoletnią praktyką pozornie nie wydaje się być czynnością trudną. Kwestia wydaje się być prosta zwłaszcza z uwagi na treść art. 85 kk, z którego wyraźnie wynika, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, **zanim zapadł pierwszy wyrok**, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary **tego samego rodzaju** albo **inne podlegające łączeniu**, sąd orzeka **karę łączną**, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Temat nie jest jednak wcale prosty, gdy się weźmie pod uwagę obowiązki sądu po dokonaniu wstępnej oceny, że w danej sprawie można wydać wyrok łączny. Zachęciło mnie to do opracowania i przedstawienia własnej metodyki rozpoznawania tego typu spraw, po zauważeniu, że:

- materiałów metodycznych, zwłaszcza o charakterze praktycznym, nigdy dosyć, gdyż pozwalają one na ustandaryzowane dla wybranego obszaru podejście do rozwiązywania problemów;
- wydane dotąd metodyki pracy sędziego w sprawach karnych autorstwa Edwarda Samborskiego oraz Piotra Hofmańskiego i Stanisława Zabłockiego opublikowane zostały w **2006 r.**, a więc przed szeregiem zmian w kodyfikacji karnej, które dotyczą omawianej problematyki orzekania w sprawach o wydanie wyroku łącznego.

Jeśli więc metodyka koncentruje się na poszukiwaniu odpowiedzi na pytanie: *Jak to należy robić?*, a nie: *Co należy robić?*, to **aspekt praktyczny** przedmiotowej tematyki jest tym, co powinno zachęcić zainteresowanych do ponownej nad nią refleksji, nawet jeżeli jej elementem jest wskazywanie: *Czego nie należy robić?* albo *Czego należy unikać?* Takie wskazania wynikają najczęściej z doświadczeń sądów, których orzeczenia zostały uchylone, a sprawy zostały im przekazane do ponownego rozpoznania.

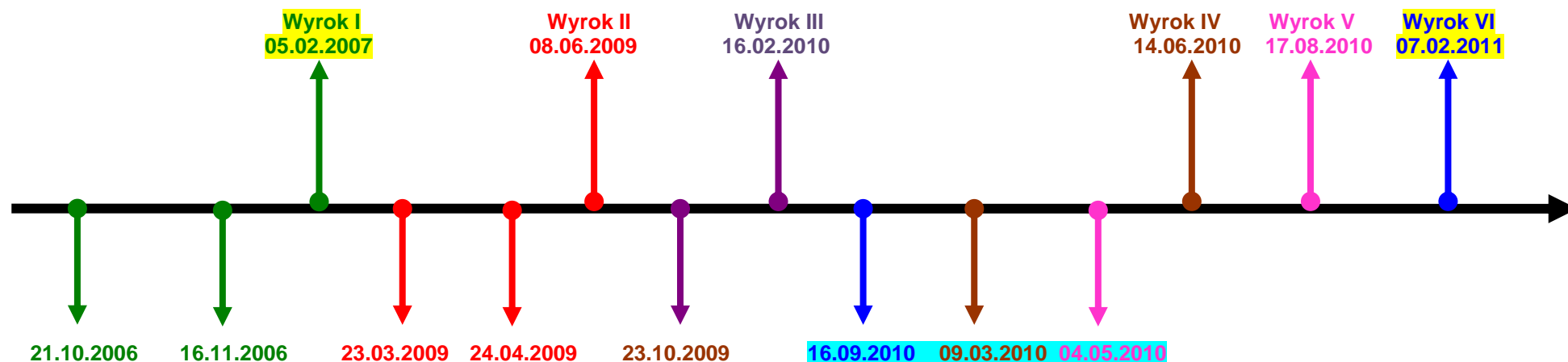
Starłem się przy tym uwzględnić bogatą literaturę przedmiotu, zwłaszcza orzecznictwo, jako że ma ono zasadniczy wpływ na praktykę sądową.

Świadomie nie skupiam się na problematyce **orzekania kary łącznej w wyroku łącznym**, jako że wymaga ona odrębnego i obszernego opracowania. Mam przy tym świadomość, że jeśli nawet doświadczeni sędziowie mają problemy z wydawaniem wyroków łącznych, to dotyczą one bardziej sfery wyboru i orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, a nie samego procedowania. Skorzystam jednak z przywileju ochotnika i ograniczę się do rozważań metodycznych o **rozpoznawaniu spraw w przedmiocie wydania wyroku łącznego**.

WYROK ŁĄCZNY W ORZECZNICTWIE

W świetle bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych w sprawie o wyrok łączny sąd ma obowiązek zbadać pod kątem warunków do orzeczenia kary łącznej, nie tylko prawomocne wyroki wskazane we wniosku skazanego, ale wszelkie wyroki wydane wobec skazanego i gdy zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, zobowiązany jest orzec tę karę niezależnie od wniosków stron. Nie można więc poprzestać tylko na badaniu skazań wskazanych we wniosku, co potwierdza cały szereg judykatów (zob. np. postanowienie SN z dnia 10.06.2009 r., II KK 15/09, LEX nr 519675; wyrok SN z dnia 26.11.2008 r., IV KK 209/08, Biul. PK 2009/2/61; wyrok SA w Katowicach z dnia 24.04.2007 r., II AKa 52/07, LEX nr 330999; postanowienie SA w Krakowie z dnia 21.05.2008 r., II AKz 245/08, KZS 2008/7-8/65, Prok. i Pr. wkł. 2009/1/51, LEX nr 466547; postanowienie SA w Krakowie z dnia 30.12.2008 r., II AKzw 1086/08, KZS 2009/4/42, LEX nr 504196).

Z takim przypadkiem mam do czynienia w swoim referacie - sprawa **II K 92/11** Sądu Rejonowego w Nisku. Ukazuje ją poniższy wykres, w którym nad osią czasu zostały umieszczone wyroki wskazane wnioskiem skazanego o wydanie wyroku łącznego, wyróżnione na żółto oraz wyroki wynikające z pozyskanej karty karnej, a pod nią – daty czynów osądzonych w w/w wyrokach.

W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadają się kary jednostkowe orzeczone w **wyroku IV, wyroku V i wyroku VI** (art. 85 kk, art. 569 kpk), skoro popełnienie przez skazanego czynów z **16.09.2010, 09.03.2010 i 04.05.2010** miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku IV** (zamykającego sekwencję przestępstw popełnionych w zbiegu realnym), a to umożliwia orzeczenie kary łącznej i to bez względu na to, że w grę będzie wchodzić trzech rodzajów kar: **kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, kary ograniczenia wolności i bezwzględnej kary pozbawienia wolności.**

W pozostałym zakresie postępowanie zostanie najprawdopodobniej umorzone (art. 572 kpk), skoro pozostałe czyny były osądzone według schematu czasowego „czyn 1 – wyrok 1; czyn 2 – wyrok 2”, co samo przez się uniemożliwia orzeczenie kary łącznej.

Ma to bezpośredni związek z dwoma zasadniczymi aspektami:

Po pierwsze – z właściwością sądu. Innymi słowy – sąd (a wcześniej sędzia analizujący sprawę) musi być pewny, że po wyrokach, które wskazał skazany we wniosku, nie zapadł kolejny wydany przez inny sąd, bo to wtedy ten sąd byłby właściwy do wydania wyroku łącznego, choćby nie obejmującego kary orzeczonej w ostatnim wyroku. W tej kwestii także można wykorzystać bogate orzecznictwo, np.:

1. Właściwość miejscowa sądu do wydania wyroku łącznego wynika z faktu, iż chronologicznie ostatnim z wyroków jest wyrok tego sądu (zob. wyrok SN z dnia 14.10.2008 r., V KK 273/08, LEX nr 457929).
2. Gdy wyroki sądów niższego rzędu nie spełniają, podobnie jak wyrok sądu wyższego rzędu, warunków do wydania wyroku łącznego, zasadne jest umorzenie całego postępowania, niezależnie na jakim etapie postępowania brak warunków zostanie dostrzeżony. Sąd Okręgowy winien, w związku z brakiem jakichkolwiek podstaw do wydania wyroku łącznego, umorzyć postępowanie w sprawie. Przekazywanie sprawy jedynie po to, by sąd niższej instancji umorzył ją pozostaje w sprzeczności z zasadą ekonomiki procesowej. Poza tym podkreślić należy, iż taka wykładnia jest zgodna z przepisem art. 569 § 2 kpk, który wskazuje jedynie na właściwość sądu w razie wydania wyroku łącznego. Oznacza to, że w sytuacji, gdy żaden z wyroków sądów

różnej instancji nie nadaje się do połączenia wyrokiem łącznym, niezasadne jest przekazywanie przez sąd wyższego rzędu sprawy sądowi niższego rzędu, tylko po to by ten wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie wyroku łącznego dotyczącego wyroków przez niego orzeczonych (zob. postanowienie SA w Katowicach z dnia 14.11.2007 r. II AKz 726/07, KZS 2008/4/108).

3. W razie zbiegu wyroków sądu rejonowego i wojskowego sądu okręgowego, przy ustalaniu, który z tych sądów jest właściwy do wydania wyroku łącznego, nie można powoływać się na kryterium określone w art. 569 § 2 kpk, ponieważ nie ma ono zastosowania w relacji sąd powszechny - sąd wojskowy, a o tym, który z tych sądów jest właściwy decyduje wyłącznie kryterium przewidziane w art. 569 § 3 kpk (zob. wyrok SN z dnia 24.06.2004 r., WA 11/04, OSNKW 2004/7-8/78).

Po drugie – z ustaleniem chronologii poszczególnych zbiegów. Tu wszystko się zaczęło od bardzo ważnej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25.02.2005 r., mającej moc zasady prawnej (sygn. akt I KZP 36/04, publikacja: OSNKW 2005/2/13, Biul. SN 2005/2/23, Prok. i Pr. - wkł. 2005/7-8/3, Wokanda 2005/9/9, OSP 2005/12/149, LEX nr 143197), w myśl której sąd nie może dobrać swobodnie skazań podlegających łączeniu i pominąć części z nich, ale ma łączyć kary orzeczone za przestępstwa, które pozostają w **pierwszym chronologicznie zbiegu**. Np. przy trzech karach orzeczonych trzema wyrokami możliwe jest połączenie kary I i II lub kary II i III. W takim przypadku sąd nie ma swobody w wyborze możliwego połączenia, ale musi połączyć kary I i II, bo to pierwszy chronologicznie zbieg przestępstw. Gdyby więc skazany we wniosku wskazał tylko kary II i III, a sąd, nie ustalając, że jest jeszcze, skrótowo ujmując, kara nr I i zbieg wyprzedzający, wydał wyrok, to byłby to wyrok błędny, niezgodny ze wskazaną wyżej zasadą prawną. I w tej kwestii można wykorzystać bogate orzecznictwo, np.:

1. Z analizy art. 85 kk i zawartego w nim wyrażenia „sąd orzeka karę łączną”, wynika, że sąd wydający wyrok łączny ma obowiązek zbadania pod kątem warunków do orzeczenia kary łącznej, nie tylko prawomocnych wyroków wskazanych we wniosku, ale wszelkich wyroków w odniesieniu do osoby prawomocnie skazanej i w przypadku, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary

łącznej, sąd jest zobowiązany do jej orzeczenia, bez względu na wnioski stron. Wydanie wyroku łącznego, w razie istnienia do tego warunków, jest obowiązkiem sądu (zob. wyrok SN z dnia 26.11.2008 r., IV KK 209/08, Biul. PK 2009/2/61).

2. Chociaż zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznego wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw, to jednak wyrokiem „pierwszym” może być również wyrok wydany później (po nim), a więc drugi, czy jeszcze dalszy, w zależności od układu procesowego (zob. wyrok SN z dnia 01.08.2007 r., IV KK 195/07, LEX nr 296718).
3. Sąd orzekający w przedmiocie wyroku łącznego nigdy nie jest związany wnioskiem, gdyż w sytuacji, gdy sąd dopatruje się możliwości połączenia w wyroku łącznym wyroków nie tylko wskazanych we wniosku skazanego, ale dostrzega możliwość wydania wyroku łącznego, co do skazań niepowołanych we wniosku, to winien z urzędu wydać taki wyrok (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 24.04.2007 r., II AKa 52/07, LEX nr 330999).
4. W przypadku spełnienia warunków z art. 85 kk sąd jest obowiązany do wydania wyroku łącznego, co oznacza brak swobody w doborze skazań podlegających łączeniu i niemożność pominięcia części z nich (zob. wyrok SN z dnia 11.07.2008 r., III KK 82/08, LEX nr 424889; Prok. i Pr. - wkł. 2008/12/5).
5. „Pierwszym wyrokiem” w sprawie o wyrok łączny jest każdy wyrok, który zapadł po popełnieniu przez skazanego drugiego (kolejnego) przestępstwa, za które jeszcze nie został on ukarany (zob. postanowienie SA w Krakowie z dnia 24.01.2008 r., II AKz 6/08, KZS 2008/3/29).

Ustalenie tych dwóch elementów (**właściwości własnego sądu i chronologii poszczególnych zbiegów**) pozwala na podjęcie decyzji co dalszego procedowania i tak:

- w razie ustalenia, że sąd, do którego wpłynął wniosek o wydanie wyroku łącznego nie jest właściwy do jego wydania – sprawę należy skierować na posiedzenie w przedmiocie wydania postanowienia o **niewłaściwości sądu** (art. 339 § 3 pkt 3 kpk);

- w razie ustalenia, że sąd, do którego wpłynął wniosek o wydanie wyroku łącznego byłby właściwy do jego wydania, ale brak jest warunków do jego wydania – sprawę należy skierować na posiedzenie w przedmiocie **umorzenia postępowania** (art. 339 § 3 pkt 1 kpk w zw. z art. 572 kpk);
- w razie ustalenia, że sąd, do którego wpłynął wniosek o wydanie wyroku łącznego jest właściwy do jego wydania oraz zachodzą warunki do jego wydania – sprawę należy obligatoryjnie skierować na **rozprawę** (art. 573 § 1 kpk).

WYROK ŁĄCZNY W PRAKTYCE SĘDZIOWSKIEJ

Wskazana w powołanym wyżej orzecznictwie interpretacja art. 85 kk znacznie komplikuje sprawy o wydanie wyroku łącznego szczególnie wtedy, gdy mamy do czynienia z większą ilością skazań. Metodyka czynności sędziowskich jest taka, iż zmierzają one najpierw do ustalenia, czy czyny osądzone wyrokami podlegającymi łączeniu (najczęściej są to wyroki wskazane wnioskiem skazanego albo ustalone przez sąd z urzędu) zostały popełnione **zanim zapadł pierwszy wyrok**. Jest to przesłanka materialnoprawna określona w art. 85 kk i jest ona niezbędna do orzeczenia kary łącznej. Można ją nawet określić mianem „**przesłanki wyjściowej**”, gdyż następne przesłanki bada się tylko w razie istnienia tejże przesłanki.

W praktyce, w tego typu sprawach, w pierwszej kolejności należy zwrócić się o **aktualną kartę karną skazanego** i polecić dołączyć **akta spraw** wskazanych we wniosku. Celowe jest także zarządzenie sprawdzenia w skorowidzach z lat poprzednich, czy nie toczyło się już postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec danego skazanego. Zauważyć bowiem można, że niektórzy skazani kilkakrotnie składają tego typu wnioski, mimo że nie zapadły nowe wyroki i nie zmieniły się żadne okoliczności, a sąd już wcześniej umorzył na mocy art. 572 kpk takie postępowanie. Kolejne postępowanie należy więc umorzyć na mocy art. 17 § 1 pkt **7** kpk.

Mając już aktualną kartę karną skazanego, w pierwszej kolejności sprawdzamy, który sąd wydał ostatni wyrok wobec skazanego i rozstrzygamy kwestię **właściwości**, przy czym warto zażądać **odpisu** orzeczenia wynikającego z karty karnej, gdyż okazuje się, że dane zawarte w Krajowym Rejestrze Karnym mogą być niedokładne.

Następnie, gdy nasz sąd jest właściwy, na podstawie karty karnej sprawdzamy, czy zapadły jakiegokolwiek wyroki wobec wnioskodawcy nie wskazane we wniosku, a które mogłyby się nadawać do połączenia. Jeśli tak – zarządzamy dołączenie akt głównych i wykonawczych. Jest to niezwykle ważne, aby mieć też **akta wykonawcze**, o czym przekonał się Sąd Rejonowy w Stalowej Woli. Zapadł w nim bowiem kiedyś wyrok łączny, gdzie sąd połączył karę pozbawienia wolności orzeczoną przez inny sąd w wyroku jako bezwzględną, ale następnie na mocy art. 152 kkw warunkowo zawieszoną w postępowaniu wykonawczym. Sądowi Rejonowemu w Stalowej Woli umknął ten fakt, bo nie miał akt wykonawczych. W rezultacie skazany, który miał do odbycia 10 miesięcy pozbawienia wolności po wyroku łącznym, ma do odbycia 1 rok i 10 miesięcy. Wyrok stał się prawomocny, więc Sąd Rejonowy w Stalowej Woli wystąpił do Prokuratora Generalnego z wnioskiem o kasację na korzyść skazanego.

Podobny przypadek przytrafił się Sądowi Rejonowemu w Głogowie, któremu Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 18.02.2009 r. w sprawie IV KK 13/09 uchylił wyrok łączny na skutek kasacji RPO i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Sprawa jest o tyle ciekawa i pouczająca z punktu widzenia praktyki sądowej, że do ponownego warunkowego zawieszenia jednej z kar podlegających łączeniu (*nota bene* w Sądzie Rejonowym w Legnicy) doszło dokładnie **miesiąc** przed wydaniem wyroku łącznego. Wnioski praktyczne, jakie nasuwają się na tle takich przypadków i błędów orzeczniczych są następujące.

- 1) Wydając wyrok łączny sąd I instancji musi mieć rozeznanie i całkowitą pewność, na jakim etapie wykonawstwa są kary podlegające łączeniu.
- 2) Jeśli akta główne lub wykonawcze sprawy wysyłane są do innego sądu celem wydania wyroku łącznego – należy baczyć, czy w zakresie wykonywania kary nie zaszły **istotne zmiany** (typu warunkowe zawieszenie wykonania kary w trybie art. 152 kkw), a jeśli tak – należy o tym zawiadomić i to pilnie sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego.
- 3) Prosząc inne sądy o akta do wydania wyroku łącznego – należy zawsze wyraźnie wskazywać cel czynności (wydanie wyroku łącznego).

Następnie, mając akta tych wszystkich spraw, badamy je pod kątem przesłanki wyjściowej z art. 85 kk, pamiętając o treści wspomnianej wyżej zasady prawnej, a więc o konieczności baczenia na chronologię zbiegów przestępstw.

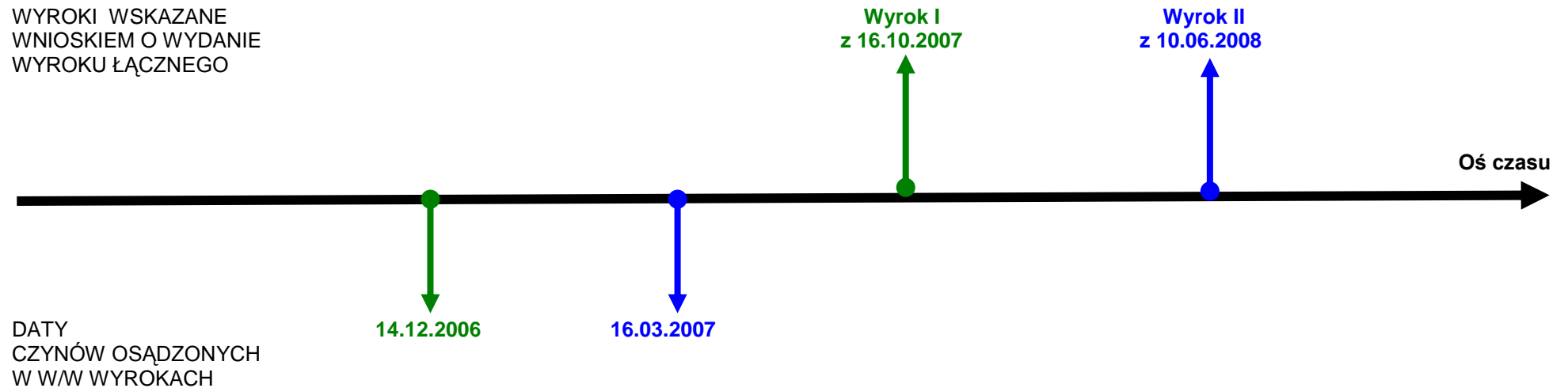
PRZESŁANKI WYDANIA WYROKU ŁĄCZNEGO W UJĘCIU GRAFICZNYM

Mając to wszystko na uwadze uznałem za celowe przedstawić metodykę ustalania owej „przesłanki wyjściowej” w ujęciu graficznym, która polega na rozrysowywaniu w **kolorach – dat (okresów) czynów** objętych wyrokami łączonymi i **dat samych wyroków**, na osi czasu, tak, aby było wyraźnie widać, jaka jest chronologia czynów względem chronologii wyroków. Metoda ta jest niezwykle przydatna w przypadkach skomplikowanych, gdzie badaniu podlega kilka, a nawet kilkanaście wyroków i dotyczą one czynów popełnionych niekoniecznie w chronologii zgodnej z chronologią wyroków. Krótko mówiąc – w metodzie tej kolor oznaczający datę lub okres czynu odpowiada kolorowi oznaczającemu wyrok rozstrzygający o odpowiedzialności za dany czyn.

Każdy z załączonych do tego opracowania przykładów oparty jest o akta konkretnej sprawy sądowej, a więc są to przykłady realne i sprawdzone przy orzekaniu. Opatrzono je one komentarzami wyjaśniającymi zapadłe rozstrzygnięcia.

PRZYKŁAD 1.

WYROKI WSKAZANE
WNIOSEM O WYDANIE
WYROKU ŁĄCZNEGO

KOMENTARZ:

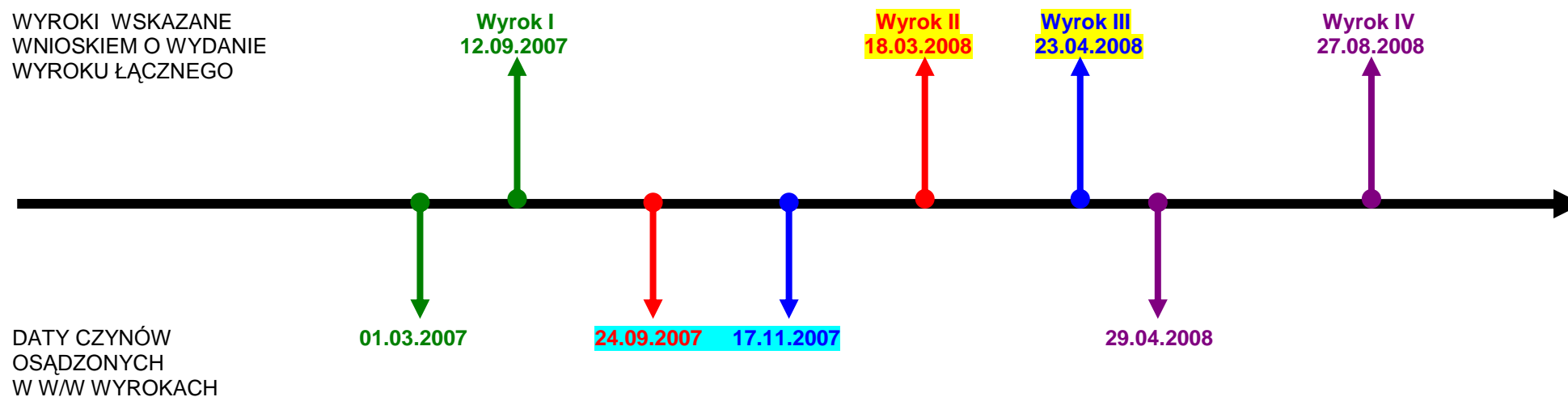
W sprawie tej zachodziły przesłanki do wydania wyroku łącznego obejmującego wymienione wyżej skazania, skoro popełnienie przez skazanego czynu objętego **wyrokiem II** miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku I**, co umożliwiło orzeczenie kary łącznej.

UWAGA!

Przykład ten jest najbardziej klasycznym (typowym) układem czynów i wyroków, które uzasadniają wydanie wyroku łącznego.

PRZYKŁAD 2.

WYROKI WSKAZANE
WNIOSEM O WYDANIE
WYROKU ŁĄCZNEGO

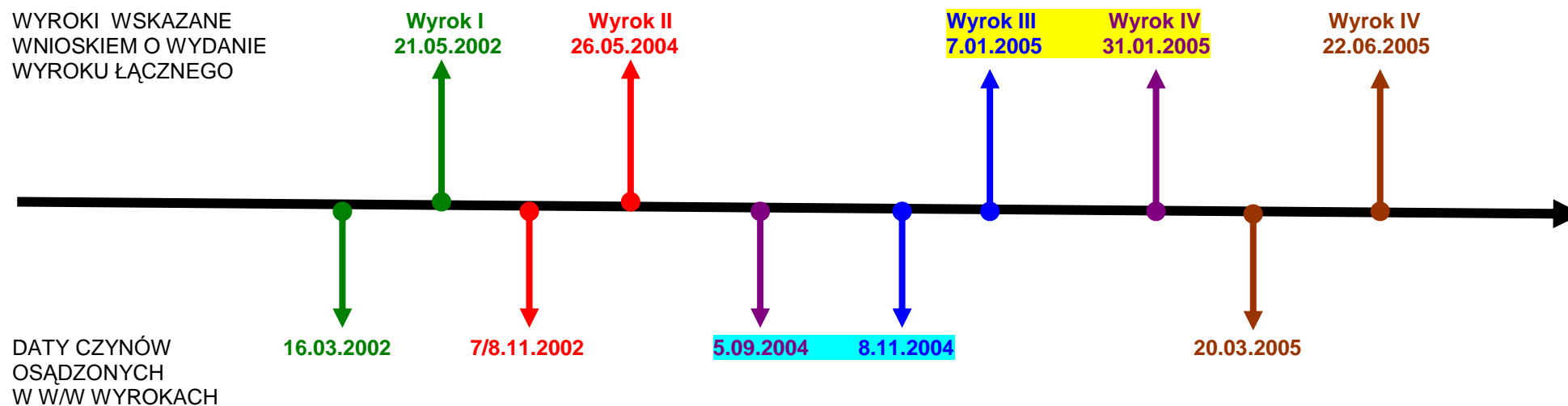

KOMENTARZ:

W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary orzeczone w **wyroku II** i **wyroku III** (art. 85 kk, art. 569 kpk), skoro popełnienie przez skazanego czynów z dnia **24.09.2007 r.** i **17.11.2007 r.** miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku II**, a to umożliwiało orzeczenie kary łącznej. W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:

- czyny z **24.09.2007 r.**, **17.11.2007 r.** i **29.04.2008 r.** – zostały popełnione po zapadnięciu **wyroku I**, **ale** – czyn z **29.04.2008 r.** – nie został popełniony **przed** wydaniem **wyroku II**.

PRZYKŁAD 3.

KOMENTARZ:

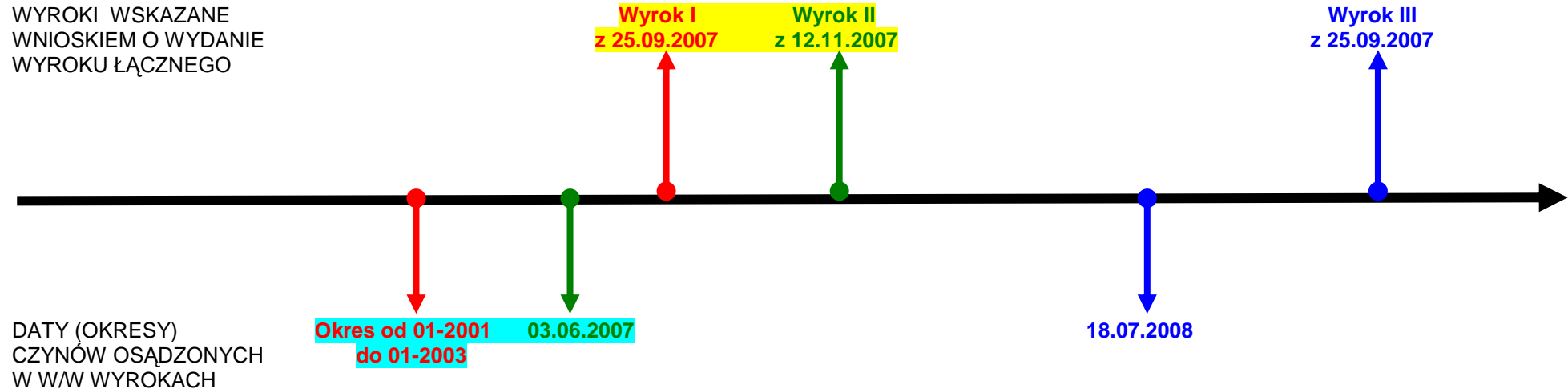
W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary jednostkowe orzeczone w **wyroku III** i **wyroku IV** (art. 85 kk, art. 569 kpk), skoro popełnienie przez skazanego czynów z dnia **5.09.2004 r.** i **8.11.2004 r.** miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku III**, a to umożliwia orzeczenie kary łącznej.

W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:

- czyny z **20.03.2005 r.** – został popełniony **po** zapadnięciu **wyroku III**;
- **wyrok I** i **wyrok II** – zapadły **przed** popełnieniem czynów z **5.09.2004 r.** i **8.11.2004 r.**

PRZYKŁAD 4.

WYROKI WSKAZANE
WNIOSEM O WYDANIE
WYROKU ŁĄCZNEGO

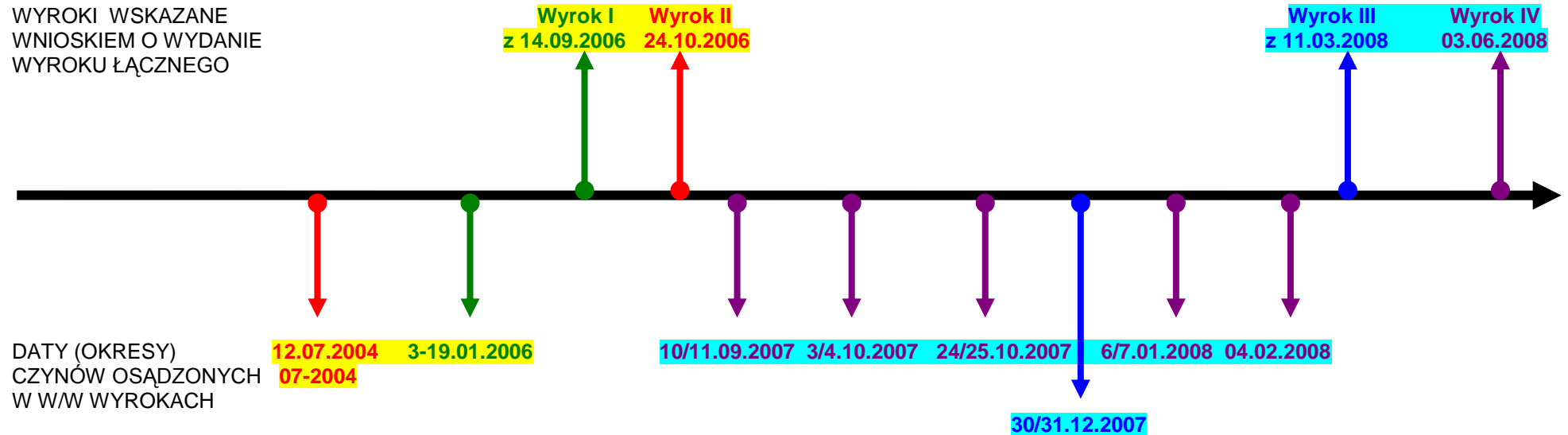
DATY (OKRESY)
CZYNÓW OSĄDZONYCH
W W/W WYROKACH

KOMENTARZ:

W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary orzeczone w **wyroku I** i **wyroku II**, skoro popełnienie przez skazanego czynu objętego **wyrokiem II** miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku I**, a to umożliwiało orzeczenie wobec niego kary łącznej (art. 85 kk, art. 569 kpk). W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk).

PRZYKŁAD 5.

WYROKI WSKAZANE
WNIOSEM O WYDANIE
WYROKU ŁĄCZNEGO

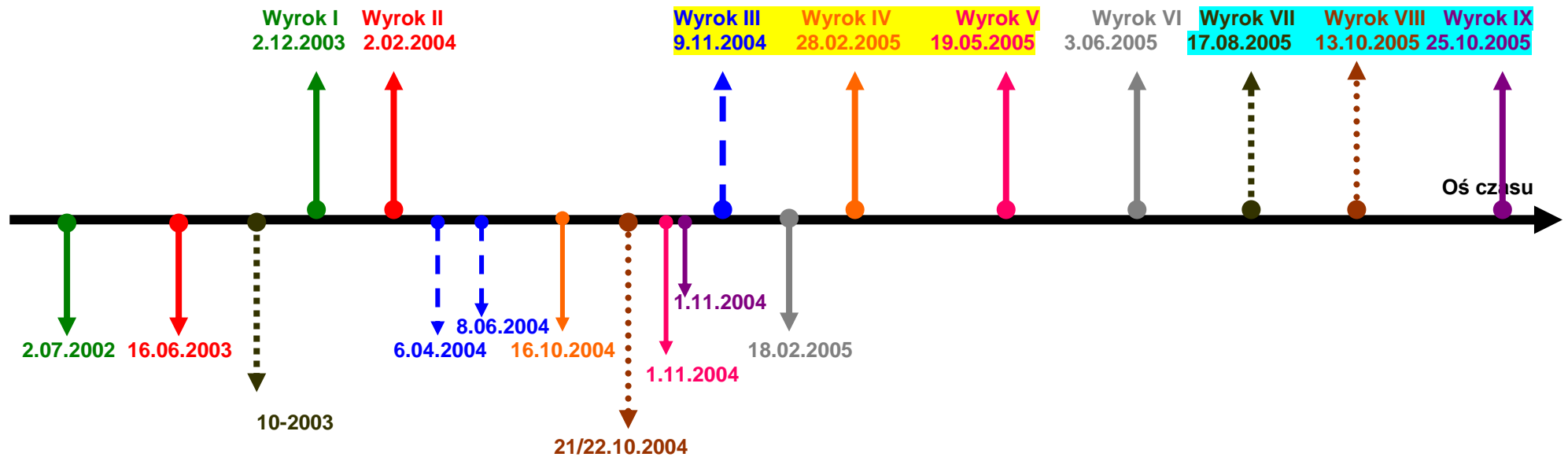

KOMENTARZ:

W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary jednostkowe w następujących układach wyroków:

- **wyrok I** i **wyrok II**,
- **wyrok III** i **wyrok IV** (art. 85 kk, art. 569 kpk).

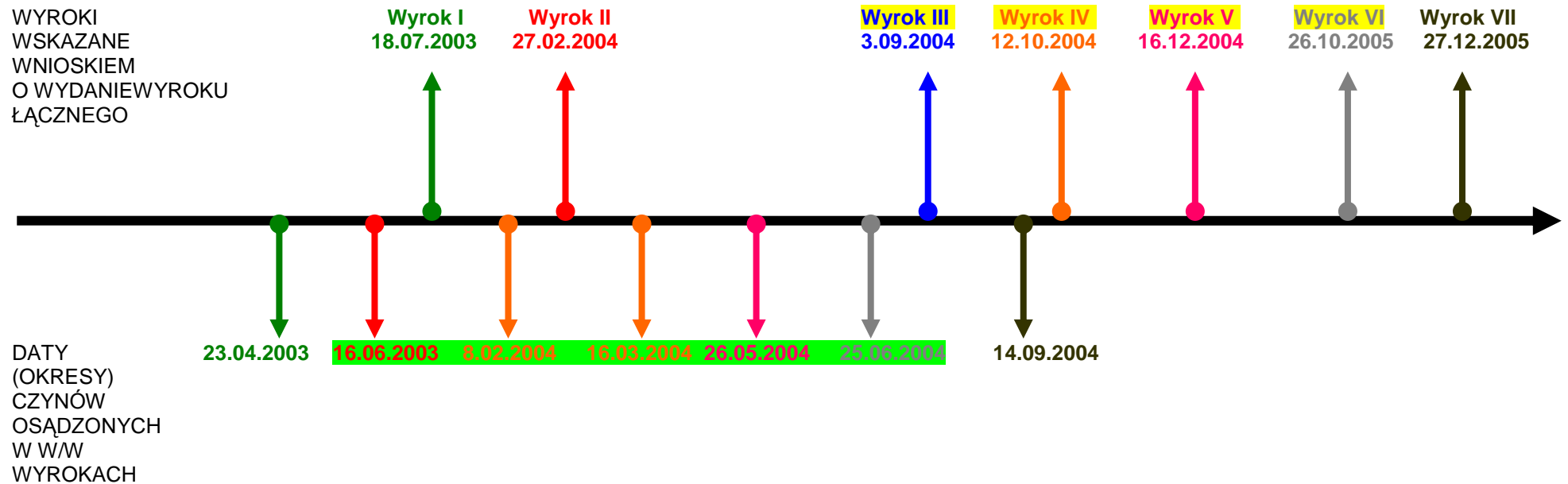
PRZYKŁAD 6.

KOMENTARZ:

1. W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary jednostkowe orzeczone w: **wyroku III**, **wyroku IV**, **wyroku V**, **wyroku VII**, **wyroku VIII** i **wyroku IX** (art. 85 kk, art. 569 kpk).
2. Zwraca tutaj uwagę, że czyny objęte wyrokiem łącznym zostały popełnione pomiędzy **wyrokiem II** a **wyrokiem III**, a więc przed wydaniem **wyroku III** – pierwszego wyroku podlegającego łączeniu.
3. W pozostałym zakresie (**wyrok I**, **wyrok II** i **wyrok VI**) postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:
 1. **wyrok I** i **wyrok II** – zapadły, **zanim** sprawca popełnił **czyn z 6.04.2004**,
 2. **czyn z 18.02.2005** został popełniony **po** wydaniu **wyroku III**.

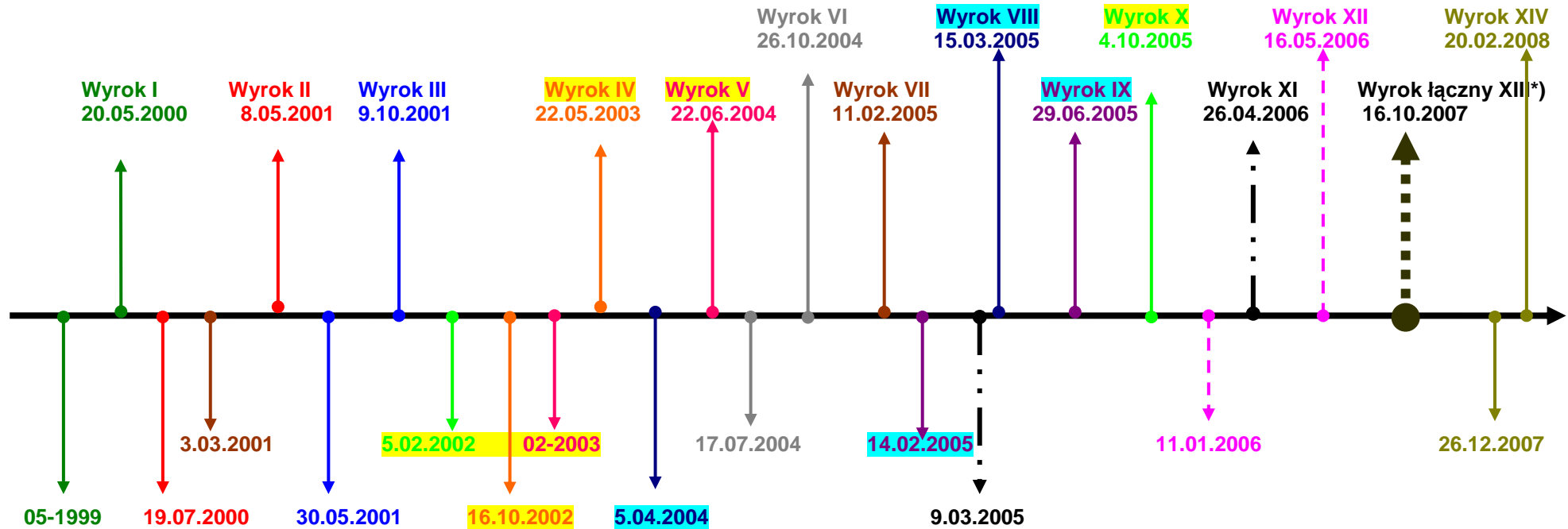
PRZYKŁAD 7.

KOMENTARZ:

1. W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary jednostkowe orzeczone w: **wyroku III**, **wyroku IV**, **wyroku V** i **wyroku VI** (art. 85 kk, art. 569 kpk).
2. Zwraca tutaj uwagę, że czyny objęte wyrokiem łącznym zostały popełnione pomiędzy **wyrokiem II** a **wyrokiem III**, a więc przed wydaniem **wyroku III** – pierwszego wyroku podlegającego łączeniu.
3. W pozostałym zakresie (**wyrok I**, **wyrok II** i **wyrok VII**) postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:
 - **wyrok I** i **wyrok II** – zapadły, **zanim** sprawca popełnił **czyn z 16.03.2004**,
 - **czyn z 14.09.2004** został popełniony **po** wydaniu **wyroku III** – pierwszego wyroku podlegającego łączeniu.

PRZYKŁAD 8.

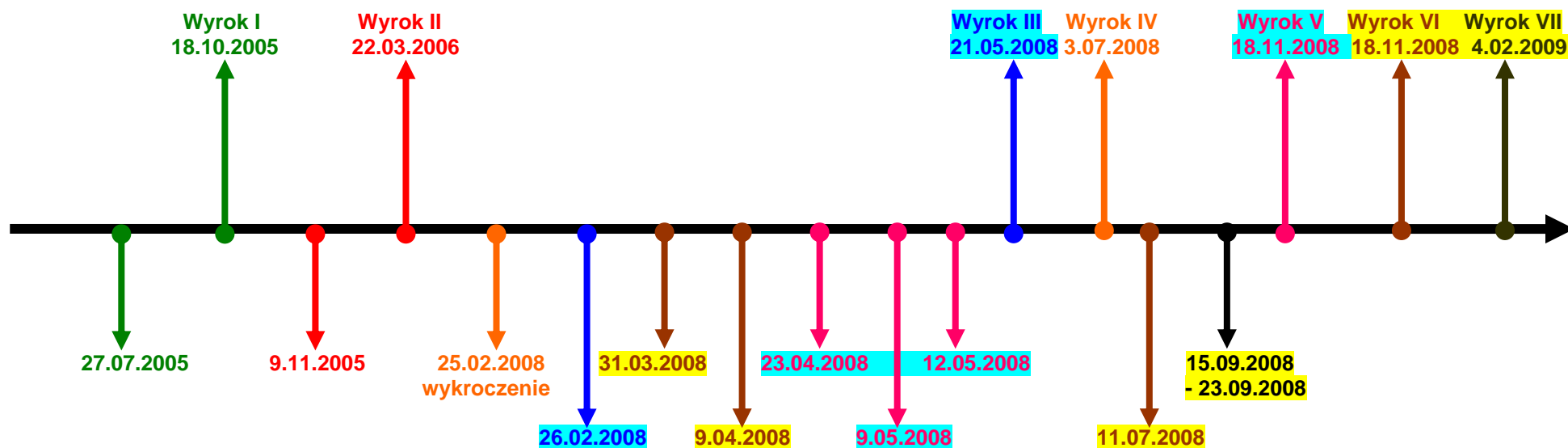
KOMENTARZ:

- *) Uwaga! Wyrok XIII to wyrok łączny, obejmujący skazania z wyroku XI i wyroku XII.
- W powyższej sytuacji faktycznej skazanego, najpierw połączone zostały kary jednostkowe orzeczone w: **wyroku IV**, **wyroku V** i **wyroku X**, (pierwsza kara łączna), a następnie w **wyroku VIII** i **wyroku IX** (druga kara łączna).
- Zwraca tutaj jednak uwagę, że w sprawie tej możliwe były **inne zbiegi przestępstw**, których dotyczyły następujące wyroki, np.:
 - **wyrok II + wyrok VII**,
 - **wyrok V + wyrok VIII + wyrok X**,
 - **wyrok VI + wyrok VII + wyrok VIII**.

gdyby uznać, że sąd nie może dowolnie sobie tworzyć ciągów i orzeka karę łączną w myśl **sztywnych reguł** z art. 85 kk.

4. Zob. także kombinacje (VI + VII + VIII + X) albo (VII + VIII + X), które częściowo ze sobą się pokrywają, a przecież należy dokonać wyboru, który zbieg przestępstw uzasadnia orzeczenie kary łącznej, a który nie, przy stwierdzeniu, że dwa razy jednej kary łączyć nie można.
5. Wyroki jednostkowe objęte poprzednim wyrokiem łącznym i sam taki wyrok łączny należy umieszczać na takim wykresie w celu oceny, czy nie zachodzą przesłanki do nowego wyroku łącznego i utraty mocy przez poprzedni wyrok łączny (art. 575 § 1 kpk). Przesłanki te zachodzą tylko wtedy, gdyby okazało się, że jakiegoś skazania nie objęto poprzednim wyrokiem łącznym. Nie chodzi więc o „poprawianie poprzedniego wyroku” albo „poprawianie sytuacji skazanego”, gdyby przez to uznać obniżanie prawomocnie orzeczonej kary łącznej.

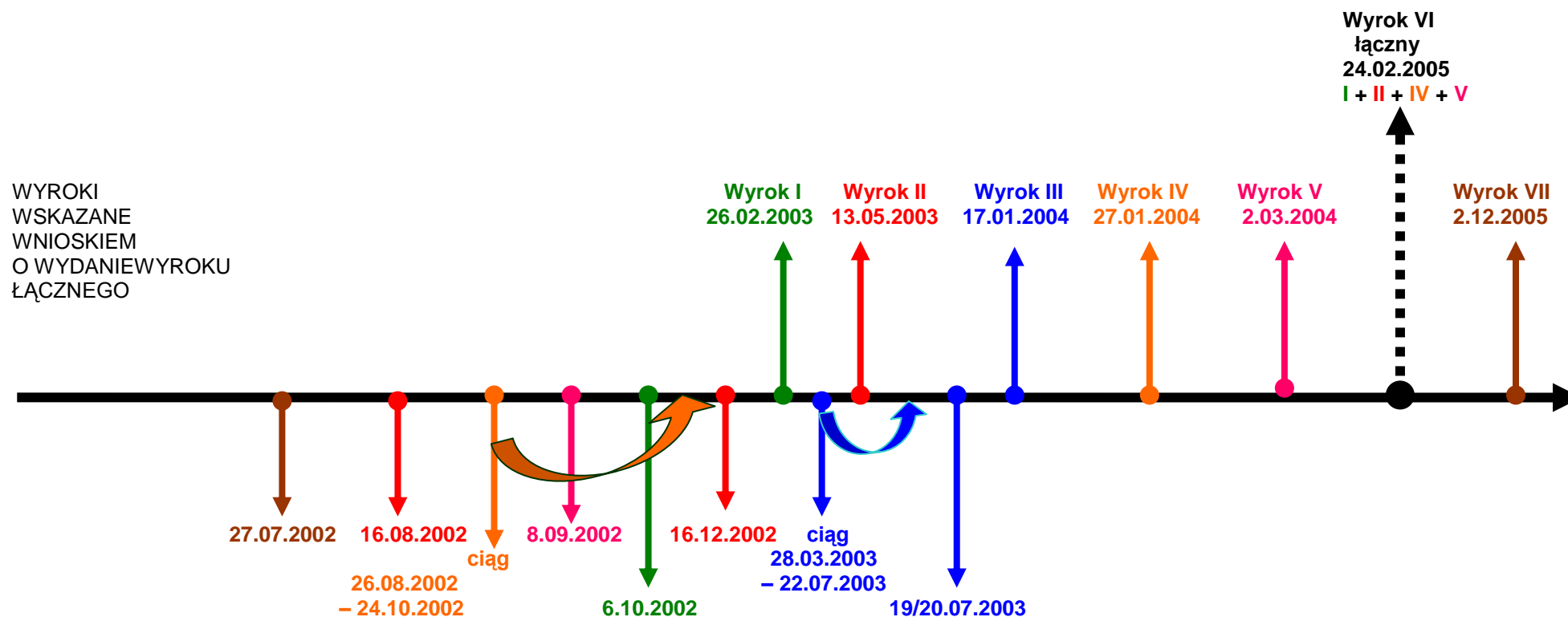
PRZYKŁAD 9.

KOMENTARZ:

1. W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, sąd najpierw rozwiązał karę łączną **wyrokiem V**, a następnie połączył kary jednostkowe orzeczone w: **wyroku III i wyroku V** (pierwszy zbieg przestępstw), a następnie w **wyroku VI i wyroku VII** (drugi zbieg przestępstw).
2. W pozostałym zakresie (**wyrok I, wyrok II i wyrok IV**) postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:
 - **wyrok I i wyrok II** – zapadły, **zanim** sprawca popełnił **czyn z 26.02.2008**,
 - czyn objęty **wyrokiem IV**, chociaż został popełniony przed **wyrokiem III** (co według wykresu uzasadniałoby połączenie go z pierwszym zbiegiem wyroków), był **wykroczeniem**, a więc kara łączna w rozumieniu art. 85 kk nie była możliwa.

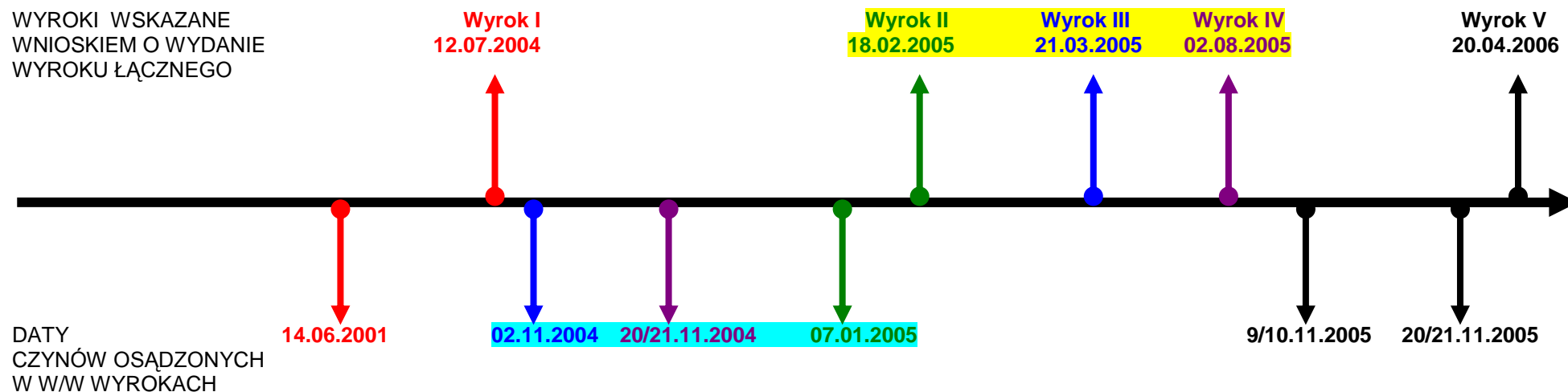
PRZYKŁAD 10.

KOMENTARZ:

1. W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, sąd najpierw rozwiązał karę łączną orzeczoną **wyrokiem VI**, a następnie połączył kary jednostkowe orzeczone w wyrokach **I + II + IV + V + VII**.
2. Jest to typowy przykład sytuacji, w której „zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego” (art. 575 § 1 kpk), skoro nastąpiło wydanie **wyroku VII** za czyn popełniony przed wydaniem **wyroku I**.
3. W pozostałym zakresie (**wyrok III**) postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk), skoro:
 - sprawca popełnił **ciąg przestępstw z 28.03.2003 – 22.07.2003** oraz **czyn z 19/20.07.2003** po wydaniu **wyroku I**.

PRZYKŁAD 11.

KOMENTARZ:

W powyższej sytuacji faktycznej i prawnej skazanego, do połączenia nadawały się kary jednostkowe orzeczone w **wyroku II**, **wyroku III** i **wyroku IV** (art. 85 kk, art. 569 kpk), skoro popełnienie przez skazanego czynów objętych tymi wyrokami miało miejsce **przed** wydaniem **wyroku II**, a to umożliwiało orzeczenie kary łącznej. W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone (art. 572 kpk).

Opracowanie:

SSR Krzysztof Dembowski©